

LJUBEZEN SKOZI POEZIJO

Vsak, ki prijoka na svet, najprej začuti bližino sočloveka, ki ga drži v svojem naročju, sestra, mati, oče, kdorkoli, vsi oddajajo toploto in ljubezen. Podobno pa se počuti vsak pesnik v naročju svojih besed, besed, ki jih skrbno zloga, razlaga, poudarja in izliva na papir.

Ljubezen je nekaj lepega, nekaj kar nas osrečuje in si je vsi želimo. Ljubezni kot take naj ne bi mogli videti, vonjati, okusiti ali prijati v svoje naročje, lahko pa nam ljubezen predstavljajo narava, živali, ki jih lahko vidimo, lahko nam je simbol ljubezni najljubša cvetica s čudovitim vonjem, torej lahko ljubezen potemtakem tudi vonjamo, rojstvo otroka, to pa je ljubezen, ki jo lahko držimo v naročju.

Menim, da bi morali ljudje hoditi z ramo ob rami s poezijo. Pesniki lepo in čutno potujejo skozi vrstice rim, kjer upodabljajo takšno in drugačno ljubezen. V nadaljnjih vrsticah bom skozi poezijo Toneta Pavčka razložila, kako lahko upodobimo ljubezen na preprost in ljudem domač način – v pesmih. Izbrala sem si nekaj pesmi našega priznanega slovenskega pesnika, ki so lahko razumljive, pa vendarle z malo besedami povedo ogromno stvari.

**»V srcu, če je ta pravo, je zmeraj prostora
za mnogo (tisoč in več) lepih stvari,
ki jih ljubiti mora
vse, kar živi. (Srce)«**

Srce pesnika Toneta Pavčka je pravo, saj je v njem prostor za tisoč drobnih stvari in ljudi, ki iz njegovega srca najdejo pot v pesmi. In kaj ljubi Tone Pavček? Ob branju njegovih pesmi najprej začutim ljubezen do otrok. Zakaj? Prav njim je namenjen velik del njegove poezije, igrive in šaljive, hkrati pa to naklonjenost otrokom tudi neposredno izpoveduje. V pesmi Sončni žarek pravi, da »Sončni žarek je pravo ime/za katerega koli otroka./Sončni žarek, ki gre/čez nas kot mila in dobra roka.«

Do otrok čuti upravičeno spoštovanje, saj se jim klanja, kajti prav oni so inženirji prihodnosti in mojstri bodočnosti. In zaveda se, da so odrasli do majhnih velikokrat krivični. Kajti »veliki smejo veliko, majhnim se malo šika«. Zato je napisal pesmico Naša četica koraka, v kateri otrok izpoveduje, da bo njihova četica postala vsevedna, kot se zde odrasli. Toda oni ne bodo ponavljali napak odraslih, oni bodo modrejši.

**»Le da mi ne bomo mlajšim
dan in noč težili,
a od njih se bomo rajši
novih fint učili.«**

Ve torej, da je za odrasle najmodrejše, če otroci postanejo njihovi učitelji. Tako odrasli ne bodo postali nikoli dolgočasni in pustni, ampak bosta v njihovem srcu igrivost in radovednost, to pa je nekaj, kar Pavčka pri otrocih navdušuje.

Kljub svojim častitljivim letom in sivi glavi pa pesnik ni pozabil, kako je, ko se v srce naseli vznemirjenje, ki ga povzroči ljubljena oseba. V svetu brezveznih stvari in šole je edina smiselna le ljubezen. To potrdi v pesmi Zvezek z zvezo, kjer za ljubezen pravi: »Ta pa čisto zares ni brez zveze.« Ljubezen imenuje čarodejka, saj ji je posvetil kar celo poglavje pesmi s tem naslovom. In čeprav ljubezen povzroča tudi rane (Možatost), so le-te vendarle radostne (Radostne rane), saj je na svetu najlepše:

**»vendar najlepše prehodimo
pota, če hodimo v dvoje. «**

Zato si njegovi junaki prizadevajo najti svojo dvojino. Pišejo pisma, rišejo grafite in naseljujejo zvezde. In če ljubezen ni uslišana? Takrat izpovedovalec nosi v srcu močno hrepenenje tako kot v pesmi Nova faca:

**»Zdaj je vse izredno in bedno
od njenih oči in rok.«**

Ali pa je stvar še hujša:

**»Vidiš, nič ne težim.
Solze spreminjam v kamen.
Ti kar hodi z njim.
Zadušim ljubezenski plamen.
Amen! «**

In ve, da je najtežje na svetu nositi v srcu samoto. To izpoveduje v pesmi samotnež, kjer galeba uživata v dvojini, prav tako laboda, krta in črička. Le izpovedovalec pravi, da

**»dan na dan
sem sam in poznam
le gluho tišino
ter iščem zaman
svoj par za dvojino.«**

In do česa še izraža pesnik svojo ljubezen? Do besed in poezije ter do zemlje. Ljubezen do besed najbolje izraža kar s samim pesnjenjem, ki je nenehno igrivo in polno besednih iger. Tako izvemo, kaj vse pomeni brati:

**»Brati je možno marsikaj.
Recimo: grozdje in fige in knjige
in med brati še kaj. «**

Živimo v sodobnem svetu, kjer so telefoni pametnejši od ljudi. S to revolucijo sodobne tehnologije pozabljamo na empatijo do drugih, na lepoto, ki nam jo daje mati narava in predvsem na lepe, majhne stvari, ki so očem nevidne. Notranje smo bolj bogati, če preberemo kakšno knjigo, kot pa če gremo brskati po spletu. V knjigah in poezijah se skriva toliko lepega, radostnega, kar nam podarja avtor. Zakaj se ne bi malo ustavili v tem vrtincu sodobnega sveta in se za trenutek vprašali, kaj je za polno življenje res pomembno?

Lara Helbel, 2. F

Ekonomška šola Celje, Gimnazija in srednja šola, Kosovelova 4, 3000 Celje

Mentorica: Vesna Gubenšek Bezgovšek, prof.

Nagrada za literarno delo